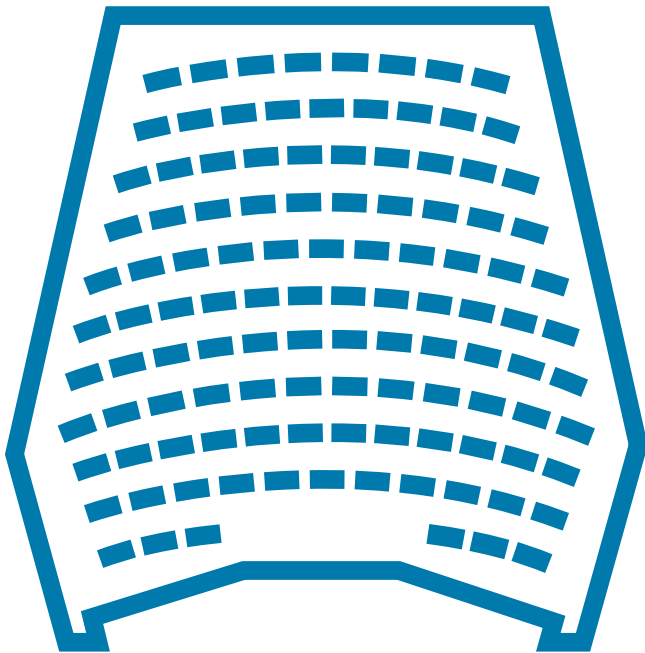

2007-2008 BLAUWE ZAAL

VR 30 NOVEMBER 2007

deFilharmonie olv. **Martyn Brabbins**

deSingel

Internationale Kunstcampus

2007-2008

Symfonisch

wo 3 oktober 2007

ANIMA ETERNA olv. JOS VAN IMMERSEEL

za 10 november 2007

STAVANGER SYMPHONY ORCHESTRA olv. NIKLAS WILLÉN

vr 23 november 2007

ORCHESTRE DES CHAMPS-ÉLYSÉES

OLV. PHILIPPE HERREWEGHE

vr 30 november 2007

DEFILHARMONIE OLV. MARTYN BRABBINS

do 17 januari 2008

ROTTERDAMS PHILHARMONISCH ORKEST OLV. ELIAHU INBAL

do 24 januari 2008

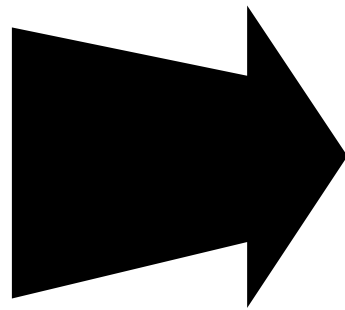
NATIONAAL ORKEST VAN BELGIË OLV. WALTER WELLER

do 7 februari 2008

SYMFONIEORKEST VAN DE MUNT OLV. KAZUSHI ONO

vr 23 mei 2008

DEFILHARMONIE OLV. JAAP VAN ZWEDEN

Symfonisch DEFILHARMONIE

MARTYN BRABBINS muzikale leiding
MICHAEL COLLINS klarinet

gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze.

**REAGEER
& WIN**

Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar, appreciatie, ... betreffende het programma van deSingel met andere toeschouwers delen. Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze. Neemt u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans om tickets te winnen.

Bij elk concert worden cd's te koop aangeboden door 't KLAverVIER, Kasteeldreef 6, Schilde, 03 384 29 70 > www.tklavervier.be

foyer deSingel

enkel open bij avondvoorstellingen in rode en/of blauwe zaal
open vanaf 18.40 uur

kleine koude of warme gerechten te bestellen vóór 19.20 uur
broodjes tot net vóór aanvang van de voorstellingen en tijdens pauzes

Hotel Ramada Plaza Antwerp (Desguinlei 94, achterzijde torengedouw ING)

> Restaurant HUGO's at Ramada Plaza Antwerp

open van 18.30 tot 22.30 uur

> Gozo-bar

open van 10 uur tot 1 uur, uitgebreide snacks tot 23 uur

deSingelaanbod: tweede drankje gratis bij afgifte van uw toegangsticket

BRAM VAN CAMP (°1980)
Tetrahedron (wereldcreatie)

EINOJUHANI RAUTAVAARA (°1928)
Symfonie nr 5

pauze

LEONARD BERNSTEIN (1918-1990)
Symfonische suite 'On the Waterfront'

MARK-ANTHONY TURNAGE (°1960)
Riffs and refrains (Belgische creatie)

I. Refrains

II. Arioso

inleiding door **Tom Janssens, 19.15 uur, foyer**

begin **20.00 uur**

pauze omstreeks **20.45 uur**

einde omstreeks **22.00 uur**

teksten programmaboekje **Tom Janssens**
coördinatie programmaboekje **deSingel**

DE VORM VOORBIJ

BRAM VAN CAMP: TETRAHEDRON

Laten we er maar gelijk voor uitkomen: werk van jonge componisten beschrijven, zoiets doen we niet graag. Uitgaande van de clichématige premisse dat jonge kunstenaars in hun stijl moeten groeien, loopt elke omschrijving van hun werk - hoe omzichtig ook - het risico té dicht bij de realiteit te staan. Enerzijds dienen we ons ervan te vergewissen dat hun schriftuur onderhevig is aan de wispelturigheid van wasdom, waardoor sommige karakteristieke elementen pas in het licht van de toekomst als dusdanig kunnen worden geduid. Anderzijds moeten we erkennen dat elke nieuwe compositie noodgedwongen een experiment is, waarbinnen nieuwe horizonten worden verkend. Wat dus te schrijven over een werk dat de wereld nog niet hoorde? Wat te denken over nieuwe werken, die nog onbevangen schommelen tussen de referentieloze repetitiezaal en de concerthal, waar ze zullen communiceren met een scala aan vooronderstellingen en interculturele kaders? Maar enfin - omdat u het bent en omdat het nu eenmaal onze job is - riskeren we de sprong, op het gevaar af fout begrepen te worden: 'Tetrahedron', de nieuwste compositie van de jonge Vlaamse componist Bram Van Camp, is omwille van de bereikte synthese tussen systematiek en schoonheid een (voorlopig) sleutelwerk in zijn oeuvre. Alvorens deze dure woorden nader te expliciteren, laten we de componist zelf aan het woord: "'Tetrahedron' is het resultaat van een jaar muzikale bezinning en onderzoek naar voor mij 'mooie harmonieën', die hun oorsprong

vonden in volledig intuïtieve samenklanken. Net zoals mijn vorige composities waren ook hier de eerste schetsen een puur intuïtieve aangelegenheid. Dit volstond echter niet om een grotere compositorische eenheid te verkrijgen, die noodzakelijk was voor een werk van deze omvang." De door Van Camp - recentelijk prijswinnaar van de Jeugd en Muziek Prijs voor Compositie - aangestipte dialectiek tussen schoonheid en eenheid is tekenend voor zijn compositorische stijl. Centraal in zijn klankvoorstelling staat de systematische ordening van geluid. Een stijl waarin elke noot verklaard kan worden binnen een consequent systeem suggereert de aanname van een serieel of intellectualistisch denkkader. De uitdaging waarvoor Van Camp zichzelf geplaatst zag, was om de muzikale ontwikkeling niet vast te laten rijden binnen een al te strikte systematiek. Van Camps werkljst laat zich dan ook vertalen als een zoektocht naar manieren om klank en systematiek samen te nemen.

Met 'Tetrahedron' - Van Camps eerste compositie voor symfonieorkest - heeft die vraagstelling een (eerste) grootschalige vorm gekregen. Van Camps compositie is opgebouwd uit vier jazzy akkoorden, die - herleid tot vier modi - als harmonisch basismateriaal fungeren en als auditief ervaarbare steunpunten voor de compositie gelden. Tussendoor klinken improvisatorisch aandoende klankvelden en subtiel verschuivende orkestlagen. De titel verklaart zich bijgevolg vanuit de vier modi, waarvan elke klankwereld

Bram Van Camp © Georges Brems

zich kan ontwikkelen of transformeren tot een van de drie andere. Immers, de tetrahedron is een ruimtelijke figuur met vier driehoekige vlakken die elkaar alle raken (denk daarbij aan een driedimensionale piramide met driehoekige onderkant). De geometrische en zodoende cerebrale titel is dus geenszins uitgangspunt maar wel uitkomst van Van Camps compositorische zoektocht. De in de oudheid geprezen harmonische perfectie van deze figuur weerspiegelt aldus niet alleen de vormelijke perfectie van Van Camps

partituur, maar ook op inhoudelijk vlak de 'perfecte' schoonheid die de componist ervoer in zijn persoonlijke beleving van de vier modi. Zoals daarnet gezegd: de synthese tussen systematiek en schoonheid. Daar mag alleen de componist nog woorden aan vuil maken: "Muziek heeft voor mij slechts één doel: klinken! 'Tetrahedron' blijft een compositie die verklankt wat ikzelf dolgraag zou willen horen en is het resultaat van een jaar onderzoek naar de voor mij essentiële klanken."

Einojuhani Rautavaara

VOORBIJ WERELD EN REALITEIT

EINOJUHANI RAUTAVAARA: SYMFONIE NR 5

“Composities hebben een uniek metafysisch wezen.” Het is een uitspraak die je niet meteen in de mond zou leggen van een componist uit het midden van de vorige eeuw, maar wel aan: het zijn woorden van Einojuhani Rautavaara. Nu bekeek (en bekijkt) deze Finse componist zijn muziek wel eens vaker vanuit mystieke of romantische invalshoeken. Zo beschouwt hij zichzelf als componist niet zozeer tot ‘schepper’ van een werk, maar veel meer als ‘vroedvrouw’ of als een creatief ‘medium’ waardoorheen de sluimerende muziek haar weg naar voltooiing vindt. Door de vinger te leggen op de intrinsieke vitaliteit van muziek en zijn onbepaalde positie als kunstenaar omarmde Rautavaara een romantisch ‘idée reçue’ dat het radicale modernisme van zijn collega’s volledig ontvreemd was. “Een romanticus heeft geen coördinaten. In de tijd is hij steeds gisteren of morgen, maar nooit vandaag. In de ruimte is hij ginds of ‘jenseits’, maar nooit hier.” Het mag verklaren waarom Rautavaara’s muziek lange tijd een misbegrepen repertoire vormde. Zijn mystiek-romantische instelling werd namelijk onverzoenbaar geacht met de modernistische roep om rationalisering. Pas met afstand werd duidelijk dat de muziek van deze uiterst veelzijdige componist geen verkapt esoterisme predikt, maar net een integer oeuvre vormt dat mettertijd aan betekenis lijkt te winnen. Rautavaara’s Vijfde Symfonie is een uitstekend voorbeeld

van de wijze waarop deze componist er in slaagde de combinatie tussen rationeel modernisme en romantische zeggingskracht treffend uit te werken. De symfonie uit 1985 is het sluitstuk van een orkestrale trilogie die de componist schreef voor de Finse omroep. Het eerste deel in dit drieluik was het enigmatische orkestwerk ‘Angels and visitations’ (1978), het tweede deel was het spectaculaire contrabasconcerto ‘Angel of dusk’ (1980). Rautavaara’s keuze om deze trilogie te eindigen met een symfonie, is betekenisvol. Met zijn Vijfde Symfonie deed de componist immers na lange tijd opnieuw een gooi naar het symfonische genre: Rautavaara’s vorige, Vierde Symfonie dateerde immers van 1963. Niet enkel de temporele afstand tussen beide symfonieën markeert de ambigue houding van deze componist ten opzichte van de symfonie, ook de moeilijke ontstaansgeschiedenis van de vier eerste symfonieën duiden aan dat het genre voor Rautavaara allesbehalve een vanzelfsprekende muzikale structuur was. Zo werden de vier eerste symfonieën in de jaren 1980 volledig herschreven en verdween een voortijdige versie van zijn Vierde Symfonie zelfs volledig in de prullenmand. Dat deze vier eerste symfonieën alle herschreven werden tijdens en na het werkproces aan de Vijfde Symfonie, zegt veel over de veranderde houding die Rautavaara in de jaren 1980 tegenover het genre aannam. Dat de Fin zoveel esthetische du-

bio vertoonde wanneer het aankwam op symfonische structuren, mag deels verklaard worden vanuit zijn nationale achtergrond: de indrukwekkend innovatieve symfonieën die zijn landgenoot Jean Sibelius aan het begin van de twintigste eeuw naliet, noopt menig Fins componist tot bescheidenheid. Dat het tot in de jaren 1980 duurde vooraleer Rautavaara in het reine kwam met de symfonie als vorm, maakt zijn Vijfde Symfonie dan ook tot een ankerstuk in zijn volledige oeuvre. Ook Rautavaara's beslissing om in deze symfonie af te zien van een extramuzikale titel of programma stipt aan dat de componist - ten opzichte van de twee eerdere werken uit de trilogie - een andere weg insloeg. Of, in de woorden van Rautavaara zelf: "Componisten veranderen samen met de wereld die rondom hen verandert. Ook deze symfonie getuigt van een veranderd opzet: zo draagt ze, in tegenstelling tot de twee andere werken uit mijn trilogie, geen titel die verwijst naar het 'engelachtige'. Dat komt omdat dit werk louter symfonie wil zijn: een onafgebroken gebeurtenis, een reis of avontuur, waarin karakters en landschappen uit de eerdere delen van deze trilogie elkaar ontmoeten." Effectief is Rautavaara's Vijfde Symfonie een eendelig werk dat zich laat omschrijven als een onafgebroken reis doorheen wisselende landschappen. Het effect dat Rautavaara sorteert door middel van kolossale orkesterupties, inventief ingekleurde klanktapijten en een langzaam openvouwende structuur (waarin de afstand tussen forsige tutti's en slepende strijkersklanken steeds groter wordt) is een fraai voorbeeld van 's mans gave om muziek te schrijven met een 'uniek metafysisch wezen'.

De beste omschrijving van het werk komt dan ook van collega-componist Kalevi Aho, die het lumineuze werk omschreef als "een steeds uitdijende spiraal - je lijkt steeds terug te keren naar iets wat je kent, maar toch is het steeds een revolutie, die je veel verder brengt dan verwacht. Het is haast alsof het werk streeft naar een wereld voorbij abstract constructivisme of de beschrijving van gemoedswisselingen. De symfonie strekt de handen uit naar iets dat véél verder ligt en universeeler is - waardoor het de luisteraar naar nieuwe werelden en nieuwe realiteiten brengt."

FILMMUZIEK DIE GEHOORD MAG WORDEN

LEONARD BERNSTEIN: ON THE WATERFRONT

In november 1943 maakte de piepjonge assistent van de zieke topdirigent Bruno Walter een sensationeel debuut aan de New York Philharmonic. Veertien jaren later werd de succesrijke invaller benoemd tot muziekdirecteur van dezelfde instelling. In de jaren daartussen had de dirigent niet enkel faam gemaakt met zijn muziekinterpretatieve vaardigheden, maar was hij ook als componist een héél erg grote meneer geworden. En dat was nog maar de opmaat van een loopbaan die een onuitwisbare stempel zou drukken op de Amerikaanse, en bij uitbreiding de hele westerse muziekwereld. Dat deze jongeman, Leonard Bernstein, het al bij leven schopte tot hét icoon van de klassieke muziek, was geen toeval. Zijn bijzonder sterke, innemende en charismatische persoonlijkheid, maar ook zijn turbulente privéleven en sterrenstatus maakten hem tot een geliefd societyfiguur. Zijn muzikale kwaliteiten en zijn enthousiasmerende bezieling als dirigent konden rekenen op veel bijval en respect binnen het ernstige muzikmilieu. Zijn breed toegankelijke, onbeschroomd emotionele composities werden geliefd door ontelbare muzikliefhebbers. Zijn onverflauwde inzet om de schoonheid van muziek over te dragen op zoveel mogelijk mensen en jongeren door middel van pedagogische concerten, opnamen, artikels en televisie-uitzendingen maakte hem tot een muzikale messias.

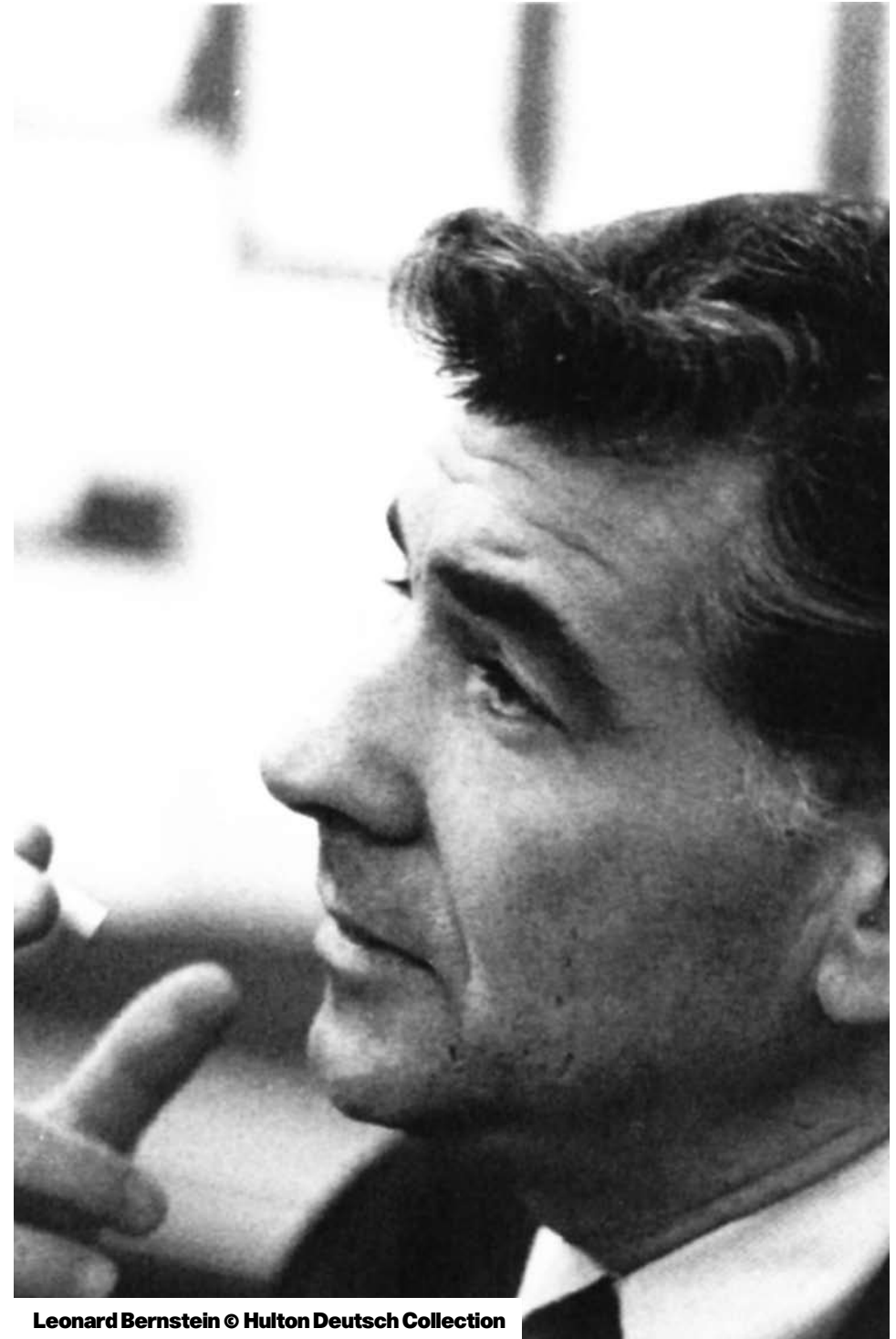
De fascinerende persoonlijkheid die Bernstein uitstraalde, had veel te ma-

ken met zijn enigmatische en enigszins kameleontische status. Immers, als geen ander wist Bernstein twee werelden met elkaar te verzoenen die voordien volstrekt van elkaar gescheiden waren: die van de 'hoge' cultuur en die van de 'lage' cultuur. Enerzijds was hij een dirigent die werkte binnen Europees genormeerde vestigingen als ballet-, opera- en concertinstellingen, anderzijds vond hij zich als componist niet te beroerd om binnen de commerciële regionen van Broadway en Hollywood naam te maken. En Bernstein hield van tweerichtingsverkeer: nu eens verrijkte hij de traditionele ballet- en concertmuziek met triviale, jazzy of zelfs poppy musicalia, dan weer bedacht hij met 'On the town' en 'West side story' het musicalgenre met heuse opera-allures.

Dat Bernsteins zwak voor muzikale hybriditeit of artistieke kruisbestuiving af en toe buiten de grenzen van het podium keek, daarvan getuigt de filmmuziek die hij schreef voor 'On the waterfront'. De film van Elia Kazan uit 1954 over een ex-boxer (Marlon Brando) die het als havenarbeider aan de stok krijgt met zijn corrupte bazen, werd door Bernstein bediend van een passende (en voor de Oscars genomineerde) soundtrack. Toch was het niet eenvoudig de klus te klaren, zo verklaarde hij later: "toen ik de ongemonteerde versie van de film zag, was ik ervan overtuigd dat het een meesterwerk was. Ik was dolenthousiast dat ik de muziek voor deze film mocht schrijven, al wist

ik dat zo iets een ondankbare taak zou worden. Uiteindelijk moet je je als filmcomponist haast onzichtbaar maken. Men zegt zo vaak dat de beste filmmuziek diegene is die je niet bewust hoort. Als je ze wel hoort, is het geen filmmuziek meer, maar echte muziek." Ondanks die wetenschap kostte het Bernstein veel moeite de partituur af te leveren: het vele aanleveren van correcties, aanvullingen en coupures tijdens de montage was hij niet gewend. "Hollywood is net zoals ik het me voorstelde, alleen nog erger!" zo schreef hij aan zijn boezemvriend Aaron Copland. Nooit nog zou hij een soundtrack schrijven...

Teleurgesteld om de vele 'verminderingen' die hij diende aan te brengen in de partituur, hield Bernstein zich eraan de beste (en in de montage weggesneden) muziek uit zijn score om te werken tot een symfonische suite, die in de concertzaal zou kunnen klinken. Een gelukkige keuze, want deze suite is een hyperaanstekelijke partituur boordevol verrassingen. Van de atmosferische hoornsolo aan het begin, over de gedempte trompetten en saxen (die de mistige haven van New York moesten verbeelden) evolueert deze muziek tot de frenetieke ritmes en opzweepende orkesterupties die zo typisch zijn voor Bernsteins muziek. Kortom: een graadueel aanzwellend orkestraal avontuur dat ook zonder de filmbeelden (en misschien net daarom) perfect overeind blijft.

Leonard Bernstein © Hulton Deutsch Collection

EXPERIMENT IN CONTRASTWERKING

MARK-ANTHONY TURNAGE: RIFFS AND REFRAINS

Wie bij moderne Britse muziek nog steeds denkt aan het bedrieglijke pastoralisme van Britten of het onorthodoxe constructivisme van Tippett, moet dringend bijscholen. Hun modernistische klanken werden in de jaren 1970 en '80 gecounterd door de hypercompacte en ingenieuze muziek van componisten als Brian Ferneyhough en Michael Finnissy. Toch was de zogenaamd 'nieuw-complexe' muziek van deze heren geen lang leven beschoren. Aan het eind van de vorige eeuw stond met componisten als Thomas Adès, George Benjamin en Mark-Anthony Turnage een nieuwe generatie op, die het postmodernistische pleidooi voor een interculturele en -historische dialoog nieuw leven inbliezen. De eigentijdse muziekstijl van Turnage - recent aangesteld als 'composer in residence' van het Chicago Symphony Orchestra - omvat dan ook niet toevallig een heel gamma aan muzikale invloeden en stilistische referenties. Daarbij gaat hij de confrontatie met pop, rock en jazz niet uit de weg. Al sinds zijn eerste composities - daterend uit de jaren 1980, het hoogtepunt van de reeds vermelde 'New Complexity'-beweging - incorporeerde Turnage elementen uit populaire en gevestigde musicalia en ontwikkelde hij een schriftuur die het midden houdt tussen de experimentele klanken van jazz- en rockgrootheden als Miles Davis of Prince en de neoklassieke flair van componisten als Britten, Stravinsky, Henze en Knussen. Wanneer sprake van Turnage denken

we dan ook onmiddellijk aan energieke soundscapes, ritmische adrenalinestoten, wild uithalende melodieën en smerige saxklanken, zoals bijvoorbeeld in het wereldwijd bejubelde 'Blood on the floor', Turnages compositie voor jazztrio en groot ensemble. Dat Turnage bovendien een begenadigd orkestrator is, met een voorliefde voor langadige muzikale structuren à la Bruckner, bewees de componist met de orkestwerken die hij schreef voor het City of Birmingham Symphony Orchestra, waarvan hij begin jaren 1990 'composer in association' was. Inmiddels is Turnage - met twee opera's, een twintigtal orkestwerken en een massa kamer- en ensemblemuziek op zijn palmares - uitgegroeid tot een van de meest opmerkelijke Britse componisten van het moment. 'Riffs and refrains', het 'klarinetconcerto' dat hij in 2003 schreef voor zijn landgenoot Michael Collins, doet die reputatie alle eer aan. Het karakter van deze compositie wordt prachtig geïllustreerd door de bedrieglijke titel ervan. Hoewel de titel 'Riffs and refrains' onmiddellijk doet denken aan Bernsteins 'Prelude, fugue and riffs' voor klarinet en jazzcombo, is de verwachte, rokerige jazzkroeg sfeer hier vër zoek. Daarnaast staat het tweede deel van deze compositie niet alleen haaks op de titel (het is moeilijk een groter contrast te bedenken dan dat tussen de beloofde riffs en de aangeboden arioso's), het doet ook de vraag rijzen welke de riffs zijn waar Turnage naar verwijst.

Mark-Anthony Turnage © Keith Saunders

Een blik in de partituur leert echter dat Turnage beide delen opbouwt vanuit gelijkaardige, ritmisch stotterende figuurtjes (bestaande uit drie korte en één lange noot). Waar die in het eerste deel ('Refrains') leiden tot een atletisch gespierde, maar niettemin improvisatorisch aandoende beweging, zijn ze in het tweede deel (waarin de klarinet zich bekeert tot belcanto-achtig gemijmer) in de achtergrond aanwezig in de houtblazers. Het laat toe deze compositie te lezen als een conflictueuze spanning tussen twee bewegingen die hetzelfde materiaal delen. Wat ertoe

leidt dat het lijkt alsof het eerste deel (waarin elke melodische geste begint met een grote sprong opwaarts) achter het tempo aanhinkt, terwijl het tweede deel een tik te snel lijkt voor de melodieuze lyrismen (varianten op de sprong uit het openingsdeel) in de klarinet. Dat dit muzikale spanningsveld uiteindelijk niet al te ernstig genomen moet worden, maakt Turnage overduidelijk door het eerste deel te laten eindigen met twee op applaus voorziene 'false endings' waarin hij de dirigent niet zonder Brits flegma opdraagt zich te gedragen alsof het deel al gedaan is.

deFilharmonie

Onder leiding van haar muzikdirecteur Philippe Herreweghe evolueerde deFilharmonie (Royal Flemish Philharmonic) naar een modern, stilistisch flexibel symfonieorkest. Intussen bezit het ensemble een artistieke souplesse die toelaat om meerdere stijlen - van klassiek tot en met hedendaags - op een historisch verantwoorde wijze te vertolken. Vanuit zijn specifieke achtergrond spitst Philippe Herreweghe zich toe op het (pre)romantische repertoire. Hij werkt nauw samen met Jaap van Zweden, die in 2008-2009 Daniele Callegari zal opvolgen als chef-dirigent van het orkest. Dankzij eigen concertreeksen in grote zalen bekleedt deFilharmonie een unieke positie in Vlaanderen. De Koningin Elisabethzaal en deSingel in Antwerpen, het Paleis voor Schone Kunsten in Brussel, De Bijloke en het Brugse Concertgebouw behoren tot de vaste podia. Naast reguliere concerten hecht deFilharmonie veel waarde aan de uitbouw van educatieve projecten, zoals de succesvolle KIDconcerten en de pedagogische OORcolleges, waarmee het orkest kinderen en jongeren doorheen de symfonische klankenwereld gidst. Samen met uitgeverij Lannoo ontwikkelt deFilharmonie een reeks luisterboekjes met originele orkestvertellingen voor kinderen. Bovendien ontwikkelt het orkest diverse sociale projecten, die mensen uit diverse culturen en met verschillende sociale achtergronden de kans geeft om het symfonieorkest van dichtbij te leren kennen. In het buitenland werd deFilharmonie uitgenodigd door de belangrijkste huizen: de Musikverein en het Konzerthaus in Wenen, het Festspielhaus in Salzburg, de Royal Festival Hall in Londen, het Amsterdamse Concertgebouw, de Suntory Hall in Tokio, het Théâtre des Champs-Élysées in Parijs, de Philharmonie in München, de Alte Oper in Frankfurt en het Auditorio Nacional de Música in Madrid. Internationale concertreizen door diverse Europese landen en Japan vormen bovendien een constante in de kalender. Behalve op de grote podia in binnen- en buitenland treedt deFilharmonie ook op in diverse culturele instellingen en centra verspreid over heel Vlaanderen. Regelmatig is het orkest te horen in radio-uitzendingen van mediapartner Klara en is het te zien op televisie. Recent sloot deFilharmonie een overeenkomst af voor meerdere jaren met de digitale televisiezender EURO1080, waardoor diverse concerten in high definition in gans Europa te zien zullen zijn. Diverse cd-opnamen van het orkest werden bekroond door de vakpers, zoals de recente opname van de orkestratie die Luc Brewaeyts maakte van Debussy's 'Préludes' (bekroond met de Klara Muziekprijs voor Beste Internationale cd). Met Daniele Callegari en het Brussels Jazz Orchestra maakte het orkest de cd 'Dangerous liaison' met orkestwerken van jazzcomponist Bert Joris. Muzikdirecteur Philippe Herreweghe bereidt een integrale opname van Beethovensymfonieën voor, waar van de eerste cd (met de Vierde en Zevende Symfonie) reeds verkrijgbaar is. Binnenkort verschijnt de tweede cd in deze reeks op het Nederlandse label PentaTone, als begin van een nieuwe samenwerking tussen het orkest en dit internationale label.

Martyn Brabbins

Martyn Brabbins is een van de meest opgemerkte en veelzijdige Britse dirigenten. Na studies compositie in Londen en orkestdirectie in Leningrad won hij in 1988 de eerste prijs op de Leeds Conductors' Competition. Sindsdien dirigeerde hij diverse toporkesten en -ensembles in het Verenigd Koninkrijk en daarbuiten. Van 1994 tot 2005 was hij vast verbonden aan het BBC Scottish Symphony Orchestra en van 2005 tot 2007 was hij artistiek directeur van het Cheltenham International Festival of Music. In het seizoen 2007-2008 heeft hij engagements met de Philharmonia, met de BBC Symphony op het Beethovenfest Bonn, met het Hallé Orchestra, RSO Wien, Nederlands Kamerorkest, Sydney Symphony en met het City of Birmingham Symphony zal hij een nieuw werk van Simon Holt creëren. Naast het concertpodium is Brabbins ook actief in menig operahuis. Zo dirigeerde hij een breed repertoire in tal van operainstellingen zoals het Kirovtheater, de opera's van Montpellier en Frankfurt, Opera North, de Glyndebourne Touring Opera, de English National Opera, de Deutsche Oper Berlin en het Muziektheater in Amsterdam, waar hij afgelopen zomer de nieuwste opera 'Wagner Dream' van Jonathan Harvey dirigeerde. Martyn Brabbins specialiseerde zich in hedendaagse muziek en is dus een graag geziene gastdirigent bij actuele muziekensembles als de London Sinfonietta, het Ensemble Modern, het Ensemble InterContemporain en de Birmingham Contemporary Music Group. Van 1999 tot 2004 verzorgde hij de Music of Today Series bij het Philharmonia Orchestra.

Michael Collins

De Noord-Ierse klarinettist Michael Collins won op zestienjarige leeftijd de eerste editie van de BBC Young Musician of the Year Competition. Hij studeerde vervolgens klarinet aan het Royal College of Music bij David Hamilton en Thea King. Op zijn tweeëntwintigste maakte Michael Collins zijn Amerikaans debuut in de prestigieuze Carnegie Hall van New York. Sindsdien trad hij als solist op met de grote orkesten en gerommeerde dirigenten over de hele wereld. Michael Collins wierp zich op als een gedreven promotor van de klarinetmuziek en gaf diverse hedendaagse componisten schrijfp opdrachten. Zo droeg John Adams het klarinetconcerto 'Gnarly buttons' aan hem op en gaf hij de premières van composities van Elliott Carter, Mark-Anthony Turnage, Benjamin Wallfisch en Erkki-Sven Tüür, wiens Dubbelconcerto voor klarinet en viool geschreven werd voor Michael Collins en zijn echtgenote Isabelle van Keulen. Ook in de kamermuziek is Michael Collins actief. Zo treedt hij regelmatig op met het Belcea Quartet, Martha Argerich, Stephen Hough, Mikhail Pletnev, Lars Vogt, Joshua Bell, Steven Isserlis en Isabelle van Keulen. In 1988 richtte hij het blaasensemble London Winds op en gaf hij met dit ensemble concerten op de BBC Proms en de festivals van Aldeburgh, Edinburgh, City of London en Delft. Een cd-opname van London Winds met werken van György Ligeti werd bekroond met een Grammy Award in 1999. Michael Collins maakte tal van opnamen, waaronder John Adams' 'Gnarly buttons' (samen met de London Sinfonietta onder leiding van de componist), klarinettrio's van Brahms, Schumann en Frühling (samen met cellist Steven Isserlis en pianist Stephen Hough) en Beethovens Vioolconcerto (bewerkt voor klarinet door Mikhail Pletnev). Meer recent nam hij het Klarinetconcerto van Edward Gregson op (met het BBC Philharmonic Orchestra), de klarinetconcerto's van Louis Spohr (met het Swedish Chamber Orchestra) en het Klarinetconcerto van John Corigliano (met het BBC Symphony Orchestra onder leiding van Leonard Slatkin).

deFilharmonie

deFilharmonie

muzikale leiding

Martyn Brabbins

concertmeester

Dimitri Ivanov

1e viool

Eric Baeten
Peter Manouilov
Eva Zylka
Emiel Pieters
Frank Houwen
Françoise Queguiner
Yuko Kimura
Guido Van Dooren
Wolfgang Heiremans
Christophe Pochet
Sihong Liang
Ariana Sinani
Martine Visee
Cristina Scripcariu
Maartje Van Eggelen

2e viool

Gudrun Vercampt
Frederic Van Hille
Tamas Sandor
Annie Soukiassian
Jack Ooms
Lydia Seymortier
David Perry
Krystyna Bohacz
Nana Hiraide
Ilse Pasmans
Ann Lafaille
Eva Vermeeren
Tatjana Scheck
Geraldine De Baets

altviool

Andrea Barzen
Samuel Barsegian
Rajmund Glowczynski
Wieslaw Chorosinski
Peter Swaan
Bart Vanistendael
Ingrid Ceuppens
Krzysztof Kubala
Pawel Krymer
Lisbeth Lannie
Katrin Smedts
Marija Krumes

cello

Gilad Kaplansky
Olivier Robe
Denise Seymortier
Jan Willekens
Tina De Mey
Mieczyslaw Szynal
Dieter Schutzhoff
Birgit Barrea
Chris Van den Bossche
Herlinde Verheyden

contrabas

Ioan Baranga
Aykut Dursen
Jeremiusz Trzaska
Tadeusz Bohuszewicz
Miguel Meulders
Tom Devaere
Koenraad Hofman
Elise Christiaens

fluit

Frank Vanhove
Johny Grossard
Peter Verhoyen

hobo

Eric Speller
Sébastien Vanlerberghe
Dimitri Mestdag
Els Lavrijsen (stagiair)

klarinet

Benjamin Dieltjens
Ria Moortgat
Sabine Uytterhoeven
Wim Voet

saxofoon

Ann Verschuere

fagot

Oliver Engels
Bruno Verrept
Tobias Knobloch

hoorn

Eliz Erkalp
Michaela Rohacova
Koen Cools
Gaston Copppe
Koen Thijs

trompet

Steven Verhaert
Luc Van Gorp
Joris Laenen
Simon Van Hoecke

trombone

Bart Van Nieuwenhuyze
Roel Avonds
Bernard Versavel
Wout Schafraet

tuba

Mark Reynolds

slagwerk

Pieterjan Vranckx
Gérard Caucheteux
Ludo Cools
Tom Raes
Tom Pipeleers

harp

Valérie Bargibant

piano/celesta

Yutaka Oya

Binnenkort in deSingel

ICTUS olv. **GEORGES-ELIE OCTORS**

HAPPY END (2007)

ANIMATIEFILM

HANS OP DEBEECK, BRUNO HARDT EN KLAAS VERPOEST (2007)

MUZIEK

GEORGES APERGHIS

NAAR KLEIN DUIMPJE VAN CHARLES PERRAULT

WO 12 DEC 2007 / BLAUWE ZAAL / 20 UUR

lotus

INLEIDING Mark Delaere / 19.15 uur / vergaderzaal
€15 / €10 (-25/65+) / €8 (<19 jaar)

2007-2008 architectuur theater dans muziek

TICKETS

deSingel

Desguinlei 25 / B-2018 Antwerpen
ma > vr 10 > 19 uur / za 16 > 19 uur

www.desingel.be

tickets@desingel.be

T +32 (0)3 248 28 28

F +32 (0)3 248 28 00

